

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΟΙ «ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ»

Τί αναφέρει στ' «Απομνημονεύματά» του ο βαρώνος Χέγκερντορν. Η φοβερή δράσις τῆς συμμορίας του Χίντερχαν. Ὁ φόβος τῶν χωρικῶν του Σάαρ. Ὁ θρύλος ἐνός ἀχρείου. Πῶς ἔκλεβαν τοὺς πλούσιους Ἑβραίους καὶ τοὺς πύργους τῶν εὐγενῶν. Ἡ νυχτερινὴ ἐπιδρομὴς τους. Ἕνας ἡρωϊκὸς ἀββάς. κτλ.

Η ἀστυνομίαι τῶν κρατῶν καὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου φημίζονται γιὰ τὴν ὀργάνωσί τους καὶ τὰ τελειότατα ἐπιστημονικὰ μέσα πού διαθέτουν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἐνός ἐγκλήματος. Οἱ κακοποιοὶ σήμερα πολὺ δύσκολα μποροῦν νὰ τὴν ξεγελάσουν καὶ συχνὰ πληρώνουν ἀκριβὰ τὰ διάφορα ἐγκλήματά τους. Ὡστόσο ὑπῆρξε μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ Γαλλία ἦταν ὁ παράδεισος τῶν ἐγκληματιῶν. Ἴδου δὲ τί ἀναφέρει σχετικῶς στὰ «Απομνημονεύματά» του ὁ βαρώνος Χέγκερντορν, τοῦ ὁποίου τὰ κτήματα καὶ ὁ πύργος εἶχαν λεηλατηθῆ πολλὰ φορὰς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κακοποιούς:

«Τὸ 1798, γράφει, σ' ὅλη τὴ Γαλλία ἐπικρατοῦσε μιὰ ἀφάνταστη ἀναρχία, πρὸ πάντων δὲ στὰ χωριά καὶ τὴς πόλεις πού θρῆσκόντουσαν στὰ γερμανικὰ σύνορα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς περιοχῆς εἶχαν χάσει τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας καὶ μὲ τὸν παραμικρὸ θόρυβο ἔτρεχαν νὰ κρυφθοῦν στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ τους, ὅπως τρέχουν νὰ κρυφτοῦν στὴς τρύπες τοὺς τὰ ποντίκια.

Μὰ εἶχαν δίκην νὰ εἶνε τόσο πολὺ τρομοκρατημένοι. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ πού ἀπὸ ὄλες πόλεις εἶχε ἀποσυρθῆ ἡ πολιτοφυλακὴ καὶ τὴς εἶχε ἀφήσει στὴν τύχη τους. Ὁ κάθε ἀνθρώπος λοιπὸν μόνος του ἔπρεπε νὰ ὑπερασπιζέται τὴν περιουσία του καὶ τὴν οἰκογένειά του. Πράγμα φυσικὰ πολὺ δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο, γιὰτὶ οἱ κακοποιοὶ ἦσαν αἰμοβόροι κι' ἐκδικητικοί.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ λοιπὸν, στὴς ἀρχὲς δηλαδὴ τοῦ 1798, στὸ διαμέρισμα τοῦ Σάαρ, τὸ ὁποῖον σήμερον εἶνε γερμανικόν, ἔκανε τὴν ἐμφανίσι τῆς ἡ πρώτης σπείρας τῶν λωποδυτῶν, ἡ ὁποία ἦτο ὠργανωμένη μὲ τὰ τελειότερα μέσα τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἀρχηγὸς τῆς ἦταν ἕνας κάποιος Χίντερχαν, ἕνας ἀληθινὰ σατανικὸς ἀνθρώπος πού εἶχε τὴν δύναμι νὰ ἐπιβάλλεται στοὺς αἰμοβόρους συντρόφους του. Ὁ θρύλος μάλιστα κατέπιν παρουσίασε αὐτὸν τὸν κακοποιὸ ὡς ἐξῆς: «Ἦταν, λέει, ἕνας πλούσιος εὐγενῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε θηρεθῆ τοὺς θησαυροὺς του καὶ τὴς διασκεδάσεις με τὴς ὡμορφες γυναῖκες. Μιὰ μέρα λοιπὸν πῆρε τὴν ἀπόφασιν ν' ἀλλάξῃ τὴν ζωὴν. Ἐθαψε τὰ πλούτη του σ' ἕνα μυστικὸ μέρος καὶ κατόπιν διάλεξε δέκα τολμηροὺς ἀνθρώπους κι' ἔφτιαξε τὴν συμμορία του μὲ τὴν ὁποία λεηλατοῦσε τὰ σπίτια καὶ τὰ πανδοχεῖα, δολοφονοῦσε τοὺς διαβάτες καὶ κατόπιν τὰ λεφτὰ τὰ σκόρπιζε στοὺς φτωχοὺς».

Μὰ αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Χίντερχαν ἄρχισε τὸ λωποδυτικὸ στάδιό του ὡς καταικτοκλέφτης. Ἐπικεφαλῆς μιᾶς σπείρας ἀλητῶν, ἔκλεβε ἀπὸ τὸ ἕνα χωριὸ τὰ ζῶα καὶ τὰ παλοῦσε στὸ ἄλλο. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν ἄργησε ὅμως νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια. Καὶ τότε προτίμησε ἀπὸ τὸ ἀμφίβολο κέρδος τῆς κλοπῆς τῶν ζῶων, ν' ἀσχοληθῆ καλύτερα μὲ τὴν ληστεία τῶν ταξιδιωτῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν πλουσιῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ταξίδευαν συχνὰ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Πράγματι δὲ ὡπλισε καλὰ τὰ μέλη τῆς συμμορίας του, τοὺς ἔδωσε μαῦρες προσωπίδες καὶ τοὺς σκόρπισε στοὺς δημόσιους δρόμους. Μόλις δὲ ἔκανε τὴν ἐμφανίσι του τὸ ταξιδιωτικὸ ὄχημα στὸ

ὁποῖο ἐπέβαινε κανένας πλούσιος Ἑβραῖος, τὸ σταματοῦσαν μὲ τὰ ὄπλα τους, σκότωναν τὸν ἄμαξά καὶ τ' ἄλογα, λήστευαν τὸν ξένο καὶ καμμιά φορὰ τὸν δολοφονοῦσαν κι' ὕστερα ἐξαφανίζόντουσαν πάλι μὲ τὰ γρήγορα ἄλογά τους. Μὲ τὸν ἴδιο ἐπίσης τρόπο λεηλατοῦσαν τὴς ταχυδρομικῆς ἄμαξες καὶ λήστευαν τοὺς διαβάτες.

Ὁ Χίντερχαν καὶ ἡ συμμορία του εἶχαν γίνοι λοιπὸν ὁ ἐφιάλης τῶν κατοίκων τοῦ Σάαρ. Ἄρκοῦσε νὰ διαδοθῆ ἡ πληροφορία ὅτι οἱ «Κόκκινοι προσωπίδοφόροι» εἶχαν κάνει τὴν ἐμφανίσι τους ἑκατὸ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ ἕνα χωριὸ, γιὰ νὰ τρομοκρατηθοῦν οἱ κάτοικοί του καὶ ν' ἀμπαρωθοῦν μέρες καὶ μέρες στὰ σπίτια τους.

Μὰ ὁ Χίντερχαν ἐργάζονταν πάντα μὲ περίσκεψιν. Εἶχε ἕνα μεγάλο δίκτυ κατασκόπων, οἱ ὁποῖοι τὸν πληροφοροῦσαν γιὰ τὴς κινήσεις καὶ τὰ ταξίδια τῶν πλουσιῶν. Κάθε φορὰ δὲ πού εἶχε μιὰ θετικὴ πληροφορία, ἔδινε ἐντολὴν στὰ μέλη τῆς συμμορίας του νὰ σκορπισθοῦν δυὰς δυὰς στὰ διάφορα «περάσματα» καὶ νὰ περιμένουν τὴν ἀφίξι τοῦ πλουσίου, ὁ ὁποῖος, ὄση τύχη κι' ἂν εἶχε, δὲν γλύτωνε τὴν παγίδα πού τοῦ εἶχαν στήσει.

Μὰ ὁ Χίντερχαν ἐγίνε κυρίως πασίγνωστος γιὰ τὴς φοβερῆς λεηλασίας τῶν πλουσιῶν σπιτιῶν καὶ τῶν ἀρχοντικῶν πύργων. Ἡ διάρρηξις πράγματι ἐνός σπιτιοῦ ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἦταν ζήτημα μόνον δεξιότητις. Ἐπρεπε νὰ σπάσῃ καὶ

τὴς χοντρά ξύλα τῆς πόρτας ἢ τὴς βαρεῖες ἀλυσίδες καὶ τὴς ἀμπάρες, ἢ ὁποῖες τὴ στερέωναν. Ἐτοί ἡ ἐπιδρομὴ τῶν ληστῶν δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ ἕναν πρωτόγονο πόλεμο. Οἱ λησταί, ὡπλισμένοι μὲ χοντρά δοκάρια, ἀργὰ τὴ νύχτα ἐρχόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο, σπάγαν ἀνενόχλητοι τὴν πόρτα του καὶ τὸν λεηλατοῦσαν. Ἄν πάλι τύχαινε νὰ τοὺς ἀντισταθοῦν οἱ ὑπηρετές, τοὺς κομμάτιαζαν μὲ τὰ ἐγχειρίδιά τους ἢ τοὺς τσάκιζαν τὰ κεφάλια μὲ τὰ ὄπλα τους.

Γι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ μόλις ἀντιλαμβάνοντο ὅτι ἐπλησίαζαν στὸ χωριὸ τους οἱ λησταί, χτυποῦσαν τὴς καμπάνες τῆς ἐκκλησίας γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν ὄλους τοὺς κατοίκους του γιὰ τὸν κίνδυνο πού τοὺς ἀπειλοῦσε. Κι' αὐτοὶ πράγματι, ἀμπάρωναν καλὰ τὴς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους, τὴς στύλωναν καὶ τὴς στερέωναν μὲ χοντρά ξύλα κι' ὕστερα πῆγαιναν νὰ χωθοῦν στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, πίσω ἀπὸ τ' ἄσκιὰ τοῦ κρασιοῦ. Κανεὶς δὲ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους πού κινδύνευαν ἀπὸ τοὺς ληστές καὶ πού καλοῦσαν ἀπεγνωσμένα σὲ βοήθεια. Ἄλλωστε, ἐτρομοκρατοῦντο ἀπὸ τὴς ἀγριεὲς φωνῆς τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι οὐρλιαζαν σὰν λυσοισασμένοι καθὼς πολεμοῦσαν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ πού ἤθελαν νὰ κλέψουν. Ἄλλὰ κι' ἂν τύχαινε κανεὶς νὰ θελήσῃ νὰ βοηθήσῃ τοὺς χωρικοὺς πού κινδύνευαν, οἱ λησταί γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν τὸν ἔκαιγαν ζωντανὸ μαζὺ μὲ ὅλη τὴν οἰκογένειά του!

Ἦτο δὲ τόσο τὸ θράσος τῶν ληστῶν, ὥστε γιὰ τὴν λεηλασία τῶν πλουσιῶν πύργων ἀνάγκαζαν κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χωρικοὺς νὰ τοὺς βοηθοῦνε. Στὴν «ἄλωσι» παραδειγ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Ἡ ἐφοδος κατὰ τῶν οἰκιῶν

Τὸ κατόρθωμα τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀββά.

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

έπαιζε στο θέατρο, γιατί η μητέρα της και όταν ακομη ήτο εις ένδιαφέρουσαν κατάστασιν έξακολουθούσε να πηγαίνει σ' αυτό. Στο θέατρο μάλιστα τήν έπιασαν οι πόνοι της γέννας και η Βερωνίτσα παρ' όλίγον να γεννηθή στο δρόμο!

Σ' ηλικία τεσσάρων χρόνων η Καίτη Βερώνη έκαμε τήν πρώτη επίσημη εμφάνισή της. Βγήκε στη σκηνή και τραγούδησε σ' ένα ρολάκι το γνωστό μωρουδίστικο τραγούδι «Η κυρά μας ή δασκάλα». Έννοείται τ' άχασε και η αδελφή της για να της δώση θάρρος της φώναζε από τα παρασκήνια:

— Καίτη, πέστο. Θα σου δώσω καραμέλλες.

Κ' η καραμέλλες έκαναν τήν Καίτη ν' ανακτήση το θάρρος της.

Μά η Καίτη Βερώνη για πρώτη φορά βγήκε στη σκηνή σ' ηλικία έπτά μηνών. Τήν πέρασαν μ' ένα κορροτσάκι κι έκανε το ρόλο μιάς χαριτωμένης μπεμπέκας. Ύστερα έπαιξε στο θέατρο Σμύρνης. Στην Αθήνα έκαμε τήν εμφάνισή της στο θέατρο «Κεντρικόν» με τον «Παπαγάλο». Αυτή μάλιστα και η αδελφή της ανέλαβαν να διδάξουν τα μπαλλέτα και ν' αντικαταστήσουν μιά ξένη χορεύτρια. Έπειτα έπαιξε στο θέατρο Κυβέλης, στο Μακέδο, στην Κοτοπούλη, έκανε τουρνέ στις έπαρχίες, έπαιξε στο θίασο τών Νέων, στο «Θέατρο του Λαού» και από το 1930 συνεργάζεται με τον Κυριακό Ιδού δ' ένα από τα πιο όμορφα ανέκδοτά της:

«Όταν τους έδωσαν για πρώτη «φορά» νούμερα στο έλαφρό μουσικό θέατρο, κι' αυτή κ' η αδελφή της, ντρεπόντευσαν να βγούν στη σκηνή με γυμνά πόδια. Γι' αυτό φόρεσαν μακρυνές κάλτσες. Έπειτα όμως πήραν τον άέρα της σκηνής και τράθηξαν τον καλλιτεχνικό δρόμο τους.

Ο κ. Κ. ΔΟΥΚΑΣ

«Ο κ. Δούκας είνε άσφαλώς ένας από τους πιο ευχάριστους ήθοποιούς μας. Ωστόσο δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα έβγαινε στο θέατρο. Γι' αυτό το λόγο τέλειωσε στη Σμύρνη τήν Έμπορική Σχολή με το σκοπό ν' ακολουθήση τα βήματα του πατέρα του, που ήταν άνωτερος υπάλληλος της Γραπείας Αθηνών. Μά η τύχη δεν το θέλησε. Έτσι ο κ. Δούκας θρέθηκε μιά μέρα στο κόρο του Παπαγιάννη, έπειτα έκανε τουρνέ στις έπαρχίες με το θίασο του Ζάχου Θάνου — Ζαφειρίου, προσελήφθη στο θίασο της Ροζαλίας Νίκα, η οποία ήταν και η πρώτη δασκάλα του. έπαιξε με το θίασο του Δράμαλη και κατόπιν με το θίασο της Ριτσιάρδη και τέλος προσελήφθη το 1931 στην έπιθεώρησι του «Λαού». Σήμερα παίζει στο «Καζινό» κι' έχει ένα πλήθος συμπάθειες στον κόσμο τών φίλων του θεάτρου.

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η συνέχεια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 48)

ρίτσι Γκαργκαριού!.. Που είσαι, μωρέ, να σε κρεμάσω!..

«Ο Γκαργκαριού παρουσιάστηκε μπροστά του σαν βρεγμένη γάτα.

— Έννοια σου, μωρέ και θα δής! τον φοβέρισε ο κυβερνήτης. Θα σε στείλω δεμένο χειροπόδαρα στο Ναυτοδικείο!

«Ο Γκαργκαριού που δεν ήξερε τί ν' άπαντήση, ψιθύρισε δειλά:

— Καπετάνιο, έφεραν ένα φάκελλο... Είνε στο γραφείο σας.

«Ο κυβερνήτης, βλαστημώντας και φτύνοντας, κλείστηκε στην καμπίνα του. Μά σε λίγο πετάχτηκε έξω σαν τρελός.

— Παιδιά μου! Να σας φιλήσω! φώναζε στο πλήρωμα. Τήν γλυτώσατε μιά χαρά, μασκαράδες!.. Ξέρετε τί είχε μέσα αυτός ο φάκελλος; Μιά διαταγή να καμουφλάρουμε το καράβι, με κάθε τρόπο, μ' ό,τι έχουμε! Το λοιπόν, τα καταφέρατε όμορφα και γι' αυτό σας κερνώ από μιά μπουκάλα κρασί. Και τώρα, μεταβολή!.. Έμπρός, μάρς!..

Το πλήρωμα μαζεύτηκε στο υπόστεγο τρομαγμένο.

— Τι έπαθε; ψιθύρισε ο Μπαστιέν.

«Ο Γκαργκαριού κούνησε περίλυπα το κεφάλι του.

— Πάει ο καπετάνιος μας! ψιθύρισε. Θα του έστριψε!..

Κ' ήταν τόσο καλός!..

Τήν άλλη μέρα, ώστόσο, έμαθαν ότι καμουφλάρισμα θόπη να κάνης ένα καράβι άγνωριστο για να μη το γνωρίζουν οι έχθροι συναντώντας το στο πέλαγος.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙΕΡΑ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

σαράντα φωτογραφίες της Καίτης Κίγκ, αυτής της μεταψυχικής γυναίκας, σ' ένα σωρό διαφορετικές στάσεις. Τις φωτογραφίες αυτές τις δημοσίευσε στο Δελτίο της Έταιρείας τών Ψυχικών Έρευνών του Λονδίνου.

Το πιο περίεργο όμως εκτόπλασμα είνε η Ίνδη πριγκήπισσα Φρυγία, τήν εμφάνισι της οποίας έπέτυχε ο δόκτωρ Νόρτμαν στην Καλκούττα, χάρις σ' ένα «μέντιουμ» που το είχε πάρει μαζί του από τήν Αγγλία. Η πριγκήπισσα Φρυγία παρουσιάζόταν πάντα στην είσοδο του έξοχικού σπιτιού του, συνοδευόμενη από έναν μικρό μαύρο υπηρέτη που κρατούσε στα χέρια του έναν άσημένο δίσκο με δυο δοχεία: στα δοχεία αυτά η Φρυγία είχε τα μυρωδικά της. Η νυχτερινή αύρα άνέμιζε ανάλαφρα το πράσινο «σαρί» της, το πέπλο της... Ο δόκτωρ Νόρτμαν στάθηκε πιο τυχερός απ' άλλους τους συναδέλφους του. Η Ίνδη πριγκήπισσα του έπέτρεψε να κόψη μιά μπουκλα από τα μαύρα μαλλιά της. Τα μαλλιά αυτά σήμερα βρίσκονται στο «Μεταψυχικό Μουσείο» του Λονδίνου κ' είνε πασίγνωστα ως «η μπουκλα του Νόρτμαν».

Η ύλοποίησις της πριγκήπισσης Φρυγίας γινόταν πάντοτε με τήν εμφάνισι πρώτα μιάς άσπρης φωτεινής ζύμης που είχε το σχήμα ενός κερασιού.

Αυτά λοιπόν είνε τα σπουδαιότερα μέχρι σήμερα εκτοπλάσματα. Έρχονται άρα γε από το υπερπέραν; Ο πνευματισμός θρίσκειται ακόμα στα πρώτα του βήματα, όπως ήταν η άστρονομία στην άρχαιότητα.

ΟΙ «ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ,

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

ματος χάριν του πύργου του Σταίικγκεσερ, επειδή οι υπηρέτες άνοιξαν σφοδρόν πυρ έναντίον τών ληστών, εκείνοι χρησιμοποίησαν τους χωρικούς ως ζωντανές άσπίδες. Και έτσι κατάφεραν να κυριεύσουν τον πύργο, να τον λεηλατήσουν και να τον παραδώσουν στις φλόγες.

Πιο δραματική όμως ήτο η είσοδή τους στον πύργο του Στονχάιμ. Οι υπηρέτες του πύργου επί μιά όλόκληρη νύχτα τους κατάβρεχαν από τις επάλξεις με ζεματιστό λάδι και λυωμένο μολύβι. Μά όταν οι λησται κατάφεραν να κυριεύσουν τον πύργο, αυτοί οι ήρωικοί υπηρέτες δολοφονήθηκαν με τα ίδια φρικώδη μέσα της άμύνης των.

Αυτή η βασιλεία τών ληστών κρατησε ως τις άρχές του 1811. Τότε όμως παρουσιάσθηκε ένας τολμηρός άθής, ο οποίος εξήγειρε τους χωρικούς έναντίον τους και τους παρώτρυνε να έξοντώσουν τους ληστές. Πρώτος δε αυτός έδωσε το παράδειγμα, τσακίζοντας με το όπλο του τα κεφάλια τών ληστών οι όποιοι τον έπεσκέφθηκαν για να του κλείσουν μιά και καλή το στόμα. Και πράγματι οι χωρικοί δεν άργησαν να τον μιμηθούν. Έκρηυξαν έναν έξοντωτικόν πόλεμον κατά τών ληστών. Στις 24 Οκτωβρίου δε του 1804 ο άρχηγός της συμμορίας τών «Κόκκινων προσωπιδοφόρων» συνελαμβάνετο μαζί με τα περισσότερα μέλη της έγκληματικής σπείρας του. Όλοι κατεδικάσθησαν φυσικά στο μαρτύριο του τροχού. Και πράγματι ο δήμιος τους τσάκισε το σώμα και ι' άφησε κατοπι να το καταβροχθίσουν τα πεινασμένα κοράκια.

Αυτό το τέλος είνε η πρώτη ώργανωμένη συμμορία, η όποία τρομοκράτησε πάνω από δέκα χρόνια τήν περιοχή τών γαλλογερμανικών συνόρων.

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)

ένα συνατό χτυποκάρδι.

— Η μάνα μου! Μ' έκάλεσε η μάνα μου!... Έρχομαι, μάνα, έρχομαι!..

Πήδησε άπάνω γρήγορα-γρήγορα.

Έκανε το σταυρό της μπρός στα εικονίσματα και ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή:

— Συχώραμε, Θεέ μου, Παναγία μου!

Βγήκε ύστερα στο δρόμο, έφτασε τρεχάτη στα βράχια της άκρογυαλιάς και πήδησε κάτω.

Τα μαύρα νερά άναταράχτηκαν, πλατάγισαν και στρώσανε πάλι σαν μαύρο, πελώριο σάβανο.

Μονάχα τα κυματάκια κρυφομιλούσαν με τήν άκρογυαλιά, σαν να κλαίγαν μιλώντας, σαν να θρηνούσαν...

ΤΕΛΟΣ